

P.M.

Suomen Radiosähkötäjäliitto r.y:n kirjelmän johdosta 20.2.50.

- 1) Jos todellakin k.o. liiton jäsenistössä on herättänyt tyytymättömyyttä se, etteivät eräät ole saaneet paikkaa jollakin plh:n radioasemalla siitä syystä, ettei paikkoja plh:n taholta ole julistettu haettaviksi, johtuu tämä viimeksimainittu seikka yksinomaan siitä, että liitto on itse toiminut paikkojen välittäjänä sekä laiva- että maa-asemille. Jäsenten on näinollen kohdistettava tyytymättömyytensä tässä asiassa liittoa kohtaan.

Aikaisempina vuosina kaikki kävi täysin kitkattomasti ja silloin tehtiin myös plh:n taholta aina liitolle ilmoitus vapaina olevista paikoista. Liiton taholta ilmoitettiin tällöin myös plh:lle ne vapaina olevat sähköttäjät, jotka tulisivat maapaikkaa täytettäessä kysymykseen. Tyytymättömyyttä ei esiintynyt. Lisäksi monet sähköttäjät ilmoittivat itse suoraan joko kirjeellä tai sähkösanomalla plh:lle, että olivat halukkaita maapaikkaan, - Plh:n taholla tämäkin on aina huomioitu. Vasta viime vuosina on tilanne muuttunut, kun liitto ryhtyi voimakkaaseen palkkataisteluun maapaikkoihin nähden. Kun plh tarvitsi sähköttäjiä, kääntyi se edelleenkin vanhan tavan mukaan liiton puoleen, mutta tämä ei näyttänyt johtavan tulokseen, sillä liitto oli puolestaan ilmoittanut jäsenilleen, ettei heidän pitäisi ottaa vastaan paikkoja plh:n radioasemilla alhaisten palkkojen vuoksi. - Plh:n oli kuitenkin pakko saada riittävä henkilökunta asemilleen pysyäkseen pitämään toiminnan käynnissä. Ilmoituksia lähetettiin kaikille niille sähköttäjille, joiden tiedettiin olevan vapaina ja tietenkin myös nille, jotka jo aikaisemmin olivat plh:lle ilmoittaneet paikoista myös sanomalehdissä. - Lukuisat sähköttäjät ilmoittivatkin olevansa halukkaita tulemaan palvelukseen niillä palkkaeduilla, jotka plh pystyi maksamaan. - Näiden joukosta plh tietenkin valitsi parhaimmat.

- 2) Ei tarvitse ollenkaan epäillä, etteikö plh:ssa olla täysin selvillä siitä, että paikkoja täytettäessä valitaan kokeneimmat sähköttäjät, joilla on I luokan pätevyystodistus. Mutta koska näitä ei aina ole ollut saatavissa, on ollut pakko kiinnittää myös II luokan sähköttäjiä. On otettava huomioon sellainenkin seikka, että suurin osa laivasähköttäjistä on II luokan, sillä palkkaedut näille ovat laivoilla aivan samat kuin I luokan sähköttäjilläkin. -

Milloin uusia sähköttäjiä, olkootpa nämä sitten I tai II luokan, on otettu asemille, ei heidän ole annettu hoitaa aluksi tehtäviään itsenäisesti, vaan ovat he joutuneet istumaan yhdessä vanhemman sähköttäjän kanssa, kunnes on todettu, että he tosiaan voivat jo itsenäisestikin hoitaa päivystyksen ja liikenteen. Toisin sanoen heille on asemilla annettu käytännöllistä koulutusta siksi, kunnes aseman esimies on ilmoittanut heidän pystyvän itsenäiseen työhön. Tätä seikkaa on plh:n taholta nimenomaan korostettu aseman esimiehelle aina, kun uusi sähköttäjä, joka ei aikaisemmin ole tällaisia tehtäviä hoitanut, on otettu palvelukseen.

- 3) Lukuisat ovat ne tapaukset, jolloin monivuotisen kokemuksen omaavia laivasähköttäjiä on otettu plh:n palvelukseen ja nämä ovat ennenpitkää lopettaneet, koska he eivät ole pitäneet tai voineet omaksua sitä tarkkaa työtapaa y.m. mitä maapaikoissa on seurattava. On yleisesti tunnettua, että laivasähköttäjän tehtävät ovat laadultaan monessa suhteessa aivan toisenlaisia kuin maa-asemilla. Lähtiessään maapaikasta ovat sähköttäjä ilmoittaneet, että nyt he lähtesät jälleen takaisin laivoille, jossa elämä on kaikin puolin paljon väljempää ja huolettomampaa kuin maissa. On yksilöitä, jotka oltuaan riittävän kauan merillä, eivät voi, eivät ainakaan heikolla, asettautua täysin uuteen "miljööseen" maa-asemilla.
- 4) Koska plh:ssa, jossa seurataan tarkasti sähköttäjä toimintaa sekä merillä että maissa, ollaan melko hyvin perillä heidän ammattitaidostaan, on joskun ollut pakko, ennenkuin sähköttäjä on palvelukseen otettu, antaa hänen esittää määrätty ammattinäyte. Kuvaavin tapaus siitä, että plh ottaisi palvelukseensa ilman muuta ala-arvoisia sähköttäjiä, oli se, kun eräs 7 (seitsämän) vuotta laivalla palvellut haki maapaikkaa. Tällä perusteella hänellä olisi pitänyt olla mitä parhaimmat edellytykset, mutta häntä ei kuitenkaan voitu ottaa, koska hän, ensin harjoiteltuaan yli 3 (kolme) viikkoa yksinomaan sähkötystä, ei edes täyttänyt II luokan sähkötyksen vaatimuksia lähetyksessä ja vastaanotossa. Tällöin hän itsekin ilmoitti luopuvansa yrityksestä tulla maapaikkaan.
- 5) Maa-asemille olisi monessa tapauksessa myös tullut vanhoja, kokeneita sähköttäjiä valtion palkkaeduilla, mutta koska heille ei ole valtion puolesta voitu järjestää virka-asuntoja, eivät he ole katsoneet voivansa tulla. - Ilmailupuolella on tämä kuitenkin eräissä tapauksissa ollut järjestettävissä.

- 6) Lukuisat ovat myös ne tapaukset, että ilmailupalvelukseen on otettu eräitä sähköttäjiä suoraan kursseilta heidän saatuaan II luokan todistuksen, mutta tällöin heillä on jo myös Ilmavoimissa suoritettu ilmailuviesti- ja suuntimiskurssi ja ovat palvelleet jollakin asemalla. Lisäksi on vieläkin ilmailuviestiasemilla monta sellaista, jotka kursseilta II luokan todistuksella joutuivat sotien aikana reserviläisinä jollekin plh:n ilmailuviestiasemalle, ja milloin paikka on ollut saatavissa, on plh tietenkin halunnut kiinnittää palvelukseensa tällaisen henkilön, joka on jo plh:n asemalla palvelnut. Samat henkilöt ovat sitten myöhemmin suorittaneet I luokan tutkinnon.
- 7) Tähän asti ei ilmailupuolella ole ollut yhtään vakinaisia toimia. Ne, jotka ovat palvelleet ylimääräisinä alemmissa asteissa, ovat päässeet vuosikausien palveluksen jälkeen kohoamaan korkeampiin asteisiin, mikä menettely on ilmailuviestihenkilöstön keskuudessa saanut yksimielisen kannatuksen. Koska ylimääräisiä toimia ei ole ollut riittävästi, ovat viimeksi tulleet aina joutuneet aloittamaan tilapäisinä, ja sitten, sitä mukaa kuin ylimääräisiä toimia on vapautunut, päässeet ylimääräisiksi.
- 8) Ilmailupuolella on tilanne avoimien paikkojen suhteen sitäpaitsi aivan toinen kuin rannikkoasemilla. - Rannikkoasemilla on ympäri suoden määrätty kantahenkilökunta, jolla pidetään asemien toiminta käynnissä. - Ilmailupuolella sitävastoin esim. lentoaikataulujen muutokset ja uudet tilapäiset lentoreitit aiheuttavat sen, että on kiireellisesti saatava tarpeellinen lisähenkilökunta. Tällöin ei voida odottaa kuukausimääriä esim. jonkun sähköttäjän mahdollista tuloa meriltä, vaan onnsähköttäjät otettava sieltä mistä saadaan, jotta heille ajoissa ehditään antaa käytännöllistä koulutusta jollakin tärkeämmällä ilmailuviestiasemalla.
- 9) Mainittava on myöskin sellaiset tapaukset, jolloin eräät vanhemmat laivasähköttäjät ovat esittäneet haluavansa maapaikkoihin, mutta ainoastaan asemalla oleviin parhaimpiin toimiin, vaikka heillä ei ole ollut minkäänlaista aikaisempaa kokemusta tai palvelusvuosia valtion maaradioasemilla. Samalla he olisivat kylmästi halunneet sivuuttaa kaikki ne, jotka jo vuosikausia olivat palvelleet maa-asemilla, ja hankkineet suuren käytännöllisen kokemuksen tehtäviensä hoitamisessa. Tunnettu asia on, ei ainoastaan meillä vaan myös muissa maissa, että esim. varman ja hyvän taidon ilmailuviestityksessä voi saada vain monivuotisessa käytännöllisessä toiminnassa.

- 10) Olisi tarkkaan harkittava, olisiko valtion koulutettava omaa viestityshenkilökuntaa erikoisesti rannikko- ja ilmailuviestitoimintaa varten, kuten eräissä muissa maissa.